

3 ХВОРАЙ ГАЛАВЫ...

У той суботні восеньскі ранак жонка падняла мяне, можна сказаць, на досвітку. Не дала паваляцца ў ложку, загадала:

— Уставай. Дзесяць хвілін на зборы. Мы едзем з табой у парк.

— ?!

— Учора вечарам, — стала тлумачыць, — я прачытала, што дубы з зямлі паветра набіраюць многа станоўчай энергіі, і ўся яна канцэнтруецца ў лісці, якое доўга вісіць на дрэвах. Да статкові яго назбіраць, зрабіць падушку ды некалькі начэй паспачаць, — боль галавы як рукою зніме. Адчуваеш? Не прыйдзеца мне болей есці таблеткі ды гроши плаціць...

А мне — як вынікае — час ад часу чуць, што ёй галава баліць?

Ды дзеля гэтага я за пяць хвілін апрануся!..

Факт, што праз нейкую гадзіну мы ўжо былі ў Цэнтральным парку: па мосце перайшли раку і апынуліся ў лузэ, дзе раслі дубы. Жонка там раскрыла загадзя падрыхтаваны вялікі пакет — стала напаўніць яго бронзавым лісцем. Я паспрабаваў быў фатографаваць — птушак, дрэвы, людзей. І сярод іх — нейкую дзівачку. Яна, падышоўшы да аднаго дуба, моцна «абдымала» яго, хвілін колькі стаяла, задраўшы галаву і заплюшчыўшы вочы, потым хуценька пераходзіла пад другі, прыхіналася ўжо спінай, зноў стаяла і зноў адыхаў, каб «абдыміць» нейкі трэці...

Смешна... І цікава ж, навошта? Мы з жонкай зайшлі наперад, каб распытаць. Жанчына з ахвотай адказала:

— Вы ці паверыце: я апошнім часам ад дактароў не вылажу: можна сказаць, на таблетках жыву. Галава баліць... А тут у інтэрнэце прачытала, што дубы, калі да іх прыхінца, здольны забіраць, «усмоктваць» ўсю адмоўную энергію, усе чалавечы хваробы і потым, у восень, скідваць іх — разам з лісцем. Вось я і лячуся тут: хаджу ад дрэва да дрэва, аддаю свае балкі. Дапамагае! Без ніякіх таблетак, уяўляеце?

Мы з жонкай моўкі пераглянуліся. «Дзівачка», палічыўшы, што размова скончана, падалася пад новае дрэво.

Што заставалася нам? Ды хіба ўголос рассміяцца, а потым... вытрасці з пакета сабранае лісце і пайсці гуляць — па свежым паветры, у добрай кампаніі, у пагодны восеньскі дзень.

Што, без сумнення, на карысць — і хворай галаве, і здавай.

Яўген Шастакоў,

г. Гомель.

ДВА ЛЁШЫ, ДВА ЛЁСЫ

Адбылося гэта даўным-даўно. Я тады вучылася ў класе сёмым ці, можа, восьмым, і нашага любімага настаўніка звалі Аляксеем. Ён быў высокі, прыгожы, разумны — маці не ведала, як ім ганарыцца! Але ж прытым і бедавала, бо хлопец нікі не мог... ажаніцца. Яму, як выглядала, і адна дзяўчына падабалася, і другая, і трэцяя... З гэтай ён у клуб хадзіў, з той сустракаўся ў горадзе, а яшчэ з дзвіном — тады модна было — зайдзята перапісваўся.

Вось гэта лістуванне яго і падвяло: атрымалася так, што лісты пераблытаў! У выніку Любіца прачытала ўсё, што пісаў ён Тані, а Таня...

Абурэнне не мела меж: дзяўчата — абедзве, у адзін і той жа дзень — прыехала да «аўтара» высвяляць адносіны і прымусіла хлопца зрабіць выбара.

Другая гісторыя таксама са школьнага жыцця. Праўда, эті Аляксей быў не настаўнікам, а выпускніком, але ж таксама разумным і таксама прыгожым...

Хорошее радио — для хороших людей!

У той год у наш калектыву прыслалі маладзенъку настаўніцу німецкай мовы. Невялічкая, тоненкая, на высокіх абцасіках яна не хадзіла і нават не бегала — яна, здавалася, лёгала па школе, як той матылён.

Не сакрэт, што ў яе і адразу ўлюбліся ўсе. А больш за ўсіх, відаць, Аляксей.

Што тут пачалося, не перадаць! Супраць гэтага кахання паўсталі і бацькі яго, і настаўнікі, і район...

У выніку Алёшу хутка «саслалі» — адправілі вучыцца ажно ў Данецк. (Можа, там радня якая была?) Настаўніцу таксама перавялі — у іншую школу.

Сказаць, што мы, дзеці, шкадавалі яе, — значыць пра-маучаць, бо плакалі, як па нябожчыцы: не маглі забыць (ды і не забылі!) гэтага маленькага матылька, гэтага светлага анёла...

Як склаўся іх лёс? Ці прывялося ім сустрэцца, ніхто не ведае. Хутчэй за ўсё — іх сцежкі разышліся. Прычым не самі па сабе — людзі развлі.

І каму ад гэтага лепей?

в. Адрашы
Смаргонскага раёна.

Галіна Пятроўская,

Смаргонскага раёна.

НЯМА ВЯРОЎКІ? ДЫК НЯМА І КАРОЎКІ

Мая гісторыя, магчыма, не такая ўжо вясёлая, але што праўдзівая — гэта факт. Да таго ж і звязаная акурат аз «Звяздой», а дакладней — з самай першай яе латарэй.

У той час мы з мужам былі куды маладзейшы: можна сказаць, толькі абжываліся. Мелі ўжо хату, пры ёй — малады садок, гадавалі і двух сынкоў, прычым вельмі актыўных. Хлопчыкі разам з намі шчыравалі і на градках калі дома, і на бураках у калгасе, змалку дапамагалі даглядаць свіні, курэй, трусоў... Хіба што да каровы мы не «дараслі», не даспелі яшча. А тут — звяздзўская латарэя. І галоўным прызам у ёй якраз рагуля!

На сямейнай нарадзе мы сталі абмяркоўваць, ці варта прэтэндуваць, ці трэба ўдзельнічаць у гульні? Што будзем рабіць, калі раптам выйграем?

Урэшце старэйшы сын сказаў:

— А давайце картку такі пашлём, але ты, мама, зрабі на ёй прыпіску, што на іншыя прызы мы згодныя, а вось ад галоўнага — пакуль адмаўляємся.

Цяпер не помню ўжо, зрабіла я тулу прыпіску ці не. Хутчэй за ўсё, так, калі абяцала?

Але ж адправіла і забылася. А вось малая — не: з нецярпеннем чакалі, калі адбудзеца розыгрыш, варажылі, выйграем мы ці не, а калі выйграем, то што канкрэтна?

І вось...

У той надвячорак добра натамішыся (накапаўшыся бульбы), мы ўсё сям'ёй вярталіся з поля дадому як раптам... Што гэта?

Карціна Рэпіна «Не чакалі»: у нашым маладым садку міна на пасеца... рагуля. Адкуль?

У дзяцей сумненняў не было: ну вядома ж, са «Звязды»!

Мы — выходзіць — выйграпі?!

Пасталі нібы ўкананыя. Прычым хлопчыкі глядзелі то на карову, то на нас і ледзьве не плакалі. Больши ўрэшце з адчаем сказаў:

— Мама, нуты ж абяцала зрабіць прыпіску... І што — забылася?

Мы з мужам уголос сталі меркаваць, што з гэтай каровай, мусіць, нешта не тое. Па-першае, любы прыз (а галоўны — тым больш) нам павінны былі б уручыць — перадаць, што называецца, з рук у рукі. Па-другое, за яго атрыманне (кошт жа зусім не жартоўны!) недзе сказаў б распісцаца. Па-трэцяе (што малых пераконвала ці не найбольш), карову, хай і прызначаву, без вяроўкі ніхто не прывёў бы і на падворку прости так не пакінуў: яе, як мінімум прыйшлося б навязаць... Тут жа вяроўкі на рагах не было. Дзэці трохі павесялялі.

А потым і наогул: да нас у двор завітаў пастух і... забраў ту «прызывную» рагулю. Яна, як аказаўся, проста адбілася ад вясковага статка.

У нас — адпаведна — і клопат з душы.

Праўда, ненадоўга, бо карову ў нас потым з'яўлялася і нават не адна. У выніку ў сыноў да ўмення сеяць, палоць, убіраць дадалася майстэрства касіць і сушыць, нават даіць рагулю.

У іх дарослым жыцці гэтыя навыкі пакуль не спатрэбіліся, але ж, як той казаў, што ўмееш, — за спінай не носіш: можа, калі і спатрэбіца?

Валянціна П.,

г. Лагойск.

АД РЭДАКЦЫІ. З гэтай, апошняй, гісторыяй прыўлады ўспаміны, што, дарэчы, зусім не дзіўна, бо ў звяздзўской латарэі за апошнюю дзесяцігоддзі разыграна прости безліч прызоў! Сярод іх — каровы, коні, парачкі парасяці, люстры, шпалеры, кухонныя камбайны, тэлевізоры, халадзільнікі, тримеры...

Многія з наших падпісчыкаў выйгравалі іх. І, магчыма, дагэтуль карыстаюцца? Многія (ну на-пэўна ж!) цудоўна помніць, як ўсё было. І нават хацелі б расказаць? То калі ласка: блізкі (а тым больш стагадовы!) юбілей «Звязды» — гэта ж нагода!

А што да каровы...

Падчас презентацыі газеты (здаецца, у Капылі?) выступаў гаспадар, які тулу рагулю выйграў. Наракаў спачатку: гаварыў, што сена меў на адну карову, а карміць давялося дзве. Але ж не дарма: удалая была!

І, трэба разумець, з вяроўкай?

Рубрыку вядзе Валянціна ДОҮНАР.

dounar@zvezda.by

ОАО «БАРАНОВИЧСКИЙ МОЛОЧНЫЙ КОМБИНАТ»,

расположенное по адресу: г. Барановичи, ул. 50 лет БССР, 51, уведомляет акционеров о том, что **28 марта 2017 года в 14.00** состоится очередное общее собрание акционеров общества.

ПОВЕСТКА ДНЯ СОБРАНИЯ:

- Отчет директора об итогах финансово-хозяйственной деятельности Общества за 2016 год и утверждение основных направлений деятельности Общества на 2017 год.
- Отчет о работе наблюдательного совета Общества в 2016 году.
- Отчет ревизионной комиссии Общества о результатах проверки финансово-хозяйственной деятельности Общества за 2016 год.
- Утверждение годовой бухгалтерской отчетности Общества за 2016 год.
- Утверждение распределения чистой прибыли Общества за 2016 год и направлений использования чистой прибыли Общества на 2017 год.
- О выплате дивидендов за 2016 год и периодичность их выплаты в 2017 году.
- Утверждение положения об аффилированных лицах Общества.
- Определение размера вознаграждений для членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии Общества.
- Избрание членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии Общества.

С материалами по вопросам повестки дня собрания можно ознакомиться в рабочие дни, начиная с 14.03.2017 года с 8.00 до 17.00 (перерыв с 12.00 до 13.00) по месту нахождения Общества, а в день проведения собрания — в помещении его проведения.

Регистрация участников собрания состоится в день и по месту его проведения с 13.30 до 14.00 по предъявлению документа, удостоверяющего личность акционера, доверенности, зарегистрированной в установленном порядке, — для представителя акционера (акционеров), а также документа, подтверждающего полномочия, — для руководителей юридических лиц — акционеров общества»

УНП 200167584

ОАО «Строительный трест №9, г. Витебск»

извещает своих акционеров о проведении

29 марта 2017 года

ОЧЕРДНОГО ОБЩЕГО СОБРАНИЯ АКЦИОНЕРОВ

ПОВЕСТКА ДНЯ:

- Отчет дирекции об итогах финансово-хозяйственной деятельности общества в 2016 году и основных направлениях развития общества на 2017 год.
- Отчет наблюдательного совета о проделанной работе в 2016 году. Отзывы о наблюдательного совета о годовом балансе общества.
- Отчет ревизионной комиссии о результатах проверки финансово-хозяйственной деятельности общества за 2016 год.
- Утверждение годового отчета, бухгалтерского баланса, отчета о прибылях и убытках общества за 2016 год.
- О выплате дивидендов.
- Утверждение направлений использования чистой прибыли, которая будет получена в 2017 году.
- Избрание членов наблюдательного совета и ревизионной комиссии.
- Утверждение размера вознаграждений членам наблюдательного совета и ревизионной комиссии.
- Об уменьш